

lečená v plášti z imitované kůže a zrovna takovým kloboučkem a měla dvě bílé berličky, byla nalíčená, z deštničku jí crčelo, a pak s námi pila pivo za pivem, znala všechny sestavy Sparty a Slávie za posledních padesát let a zničehonic, jenom mně řekla a položila své nabarvené nehty na můj rukáv ... teď vám něco řeknu, můžete to napsat a hned si jít pro zálohu do nakladatelství spisovatele ... já jsem byla Sparta od tří let, tatínek, můj tatínek mne tam vodil, a teď si představte, bylo mi sedmnáct let, byl protektorát, země byla okupovaná, sám to víte, a já jsem šla do mé lože, kterou jsme měli s tatínkem, a když jsem přišla do lože a hřiště bylo vyprodané, čekala jsem jen na tatínka, tak přišel zřízenec a řekl, slečno, počkejte ... a do lože přišel sám král komiků Vlasta Burian, král komiků, a řekl mi, že v tý loži už bohužel nemám co dělat, protože, jak čel zprávy, bohužel tak můj tatínek byl popravený proto, že schvaloval atentát na říšského protektora pana Heydricha, a že mi může jen dát lístek k stání, že kdybych tady zůstala, tak vrhnu nedozírný následky na celý klub, protože kdo schvaloval smrt pana proktetora a byl za to

*Čin flaketyby commemo
pochomny od Vlasty Buriana
Burian ...*

Bradáč a Tonda a nejmladší Bradáč Ludvík a rozpráhli ruce a objímali mne, protože mne měli rádi, a proč brečíš? A já jim to řekla, a Vojta a Tonda vykřikli, když ty nebudeš v loži, tak nehrajeme ani my ... a ty Ludvíku, ty to zařídíš, ty ji vezmeš sebou do slávistický lože ... A tak mne tam odvedli, a já jsem se nepodívala na fotbál, dívala jsem se na zem, na vajgly a sirky a kelímky od piva, a plakala jsem ... O tom napište, a stačí, jen když to řeknete v redakci spisovatele, tak už si můžete jít pro zálohu, protože i vy jste náš král komiků ... řekla a pila to svoje desátý pivo a já jsem pil víc piva než kdy jindy ... Tohle jsem si převyprávěl zase a zas a kocourci už spali, a já jsem vyšel a ještě za tmy jsem si vzal žebříček, hezky jako kominík, žebra mne nebolely, neměly čas mne bolet nebo bolely, i ty zhmožděninny mne bolely, ale já jsem nic necítil, protože jsem byl hnán vinou, pocitem, že jsem neudělal zase to, co jsem měl udělat, a vyšel jsem a modlil jsem se, aby ta moje labuť byla ještě na světě, nic jiného než aspoň hodinu po tom, co bych ji zachránil, aby byla živá ... A tak jsem krácel zase po cápotách k labuti a nazpátek, bylo mi, jako bych si šel pro zálohu na tu povídku, kterou

Sparty 193

Sparty

*Tiše je lepší než křik
Heydrichova povídky*

151
Střední odborná škola stavební
Středisko VTEI
Praha 1 — Dušní 17, tel. 2311335